

ζώ Βερνόν. 'Εκείνη όμως ανεκρήρυθη Καλλονή της Κυανής Ἀκτῆς.

Καί τώρα θά σᾶς πῶ ἕνα μυστικό: κί' οἱ δύο μας θά θεωρούσαμε τότε τρελλό ἐκεῖνον πού θά μᾶς ἔλεγε ὅτι θά γινόμαστε μιά μέρα κινηματογραφικοί «ἀστέρες»!

Ξέρετε δέ γιατί; Γιατί ἐγώ τουλάχιστον δέν περίμενα τίποτα ἀπό τᾶ Καλλιτεία. Ἐίχα όμως ἀδικο, γιατί ὕστερ' ἀπό λίγο καιρό συνάντησα τόν Λετράνζ, ἕναν γνωστό μου, πού τὸν εἶχα γνωρίσει τίς μέρες τῶν Καλλιτεσιῶν. 'Ο Λετράνζ παραενέυθηκε ὅταν ἔμαθε ὅτι δέν εἶχα «ἐκμεταλλευθῆ ἔμπορικῶς» τὸν τίτλο μου καί μοῦ πρότεινε ἀμέσως νά παρουσιάσω τὸν κινηματογράφο μερικά καινούργια καπέλλα. Γύρισα λοιπὸν μιά διασημικτικὴ ταῖνιά κί' αὐτὸ μ' ἔκανε νά γνωρίσω τὰ σπουδαῖα κινηματογράφου. 'Ο σκηνοθέτης Ρενέ 'Ερβίλ

τότε, συνενεώθηκε μιά μέρα μὲ τὸν Λετράνζ καί δίχως ἐγὼ νά ξέρω τίποτα, μὲ «ἀγκαζάρισε» γιὰ νά «γυρίσω» ἕνα ρόλο πτό φιλμ του «Παρίσι» πού ἐτοιμάζε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. 'Όταν λοιπὸν ὁ Λετράνζ ἦρθε καί μοῦ ἔδειξε τὸ συμβόλαιο γιὰ τὸ ὑπογράψω, ὁμολογῶ πὺ μαρμάρωσα ἀπὸ τὴν κατὰλήξή μου. Μά πῶς λοιπὸν; Εἶχα γίνεῖ κινηματογραφικός «ἀστέρας». Αὐτὸ ἦταν ἀπίστευτο!...

Κί' όμως ἦταν ἀλήθεια. Εἶχα γίνεῖ κινηματογραφικός «ἀστέρας» χωρὶς νά τὸ συλλογισθῶ, χωρὶς νά τὸ ἐπιθυμῶ καί χωρὶς νά τὸ ἐπιζητήσω. 'Εγίνα, ἐτοιμαστικά, ὅπως γίνεται ἕνα θαῦμα!

Σήμερα, δέν θρίσκω ὅτι ὑπάρχει κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα, πὺ εὐχάριστο καί πὺ ἐπικερδῆς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κινηματογραφικοῦ «ἀστέρος». «Ἐχω μὴπως ἀδικο;...»

Λένε πῶς κανένας δέν ἀγαπᾶεῖ τὸ ἐπάγγελμα του. Τὸ ξέρω καλά αὐτὸ. Κανένας θρίσκει τὸ ἐπάγγελμα του ἀγαρῶ, μίζερο, κοπιαστικό. Πολλοὶ καταριόυνται τὸ ἐπάγγελμα πού αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διαλέσανε καί θά τὸ ἀλλάσαν εὐχάριστως μ' ὁποιοδήποτε ἄλλο.

'Εγὼ δέν μοιάζω μ' ἄλους αὐτούς.

'Εγὼ εἶμαι εἰλικρινής. 'Εγὼ ἀγαπῶ τὴν τέχνη μου, τὴν τέχνη πού μὲ ἀνεδείξε, πού μ' ἔκανε διάσημη καί κοσμαγαπήτη, τὴν τέχνη πού μὲ ἐξασφαλίζει τόσες ἀνέσεις καί τόσες ἀπολαύσεις...

Ναί, δέν θά ξεχάσω ποτὲ τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα, τὴ στιγμή πού εἰσώρμησε σὸ δωμάτιό μου καταχαρούμενος ὁ καλὸς μου Λετράνζ, μὲ τὸ συμβόλαιο σὸ χέρι.

—'Αγαπητὴ μου Μαρί, μὺ φώναξε, μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση, ξέρεις τί σοῦ φέρνω ἐδῶ;

—Κανένα ὕμνο ἀφιερωμένο στὴν καλλονή μου;

—'Όχι, ὄχι. Κάτι πολὺ πὺ καλὸ, πολὺ πὺ θετικό.

—Κανένα καινούργιο θρυβεῖο, κανένα δῶρο, κανένα συμβόλαιο γιὰ νά θάλω τὴν εἰκόνα μου ἢ τ' ὄνομά μου σὲ κανένα ἄρωμα ἢ καμμιὰ κρέμα;

—Βρήκες τὸ μισό, ἀγαπητὴ μου.

—Συμβόλαιο λοιπὸν;

—Ναί, συμβόλαιο, ἀλλά...ἀλλά τί συμβόλαιο!... Δέν τὸ μαντεύεις;

—'Όχι, τὸ ὁμολογῶ...

—Γιὰ σκέψου λίγο... Ποιὸ θά ἦταν τὸ μεγαλύτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς σου; Σοῦ φέρνω τὴν πραγματοποίησι τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ.

Δέν μπορούσα νά καταλάβω τίποτα, ὅσο κί' ἂν ἔσπαζα τὸ μυαλό μου.

'Ο Λετράνζ κατακόκκινος ἀπ' τὴ χαρὰ του, μὲ παρακολουθοῦσε γελώντας.

—Λοιπὸν;... μὲ ρώτησε.

—Δέν καταλαβαίνω τίποτα, δέν μπορῶ νά μαντέψω τίποτα, τὸ ἀπάντησα.

—Θά σὲ βοηθῶ ἐγὼ, Μαρί. Μὲ τὸ συμβόλαιο αὐτὸ πού σοῦ φέρνω, κάνεις φτερά...

—Φτερά!...

—'Ακριβῶς.

—'Όχι δά!...

—Ναί, ναί. Κάνεις λοιπὸν φτερά κί' ἀπὸ τὴ γῆ πού θρίσκῶσιν ὡς τώρα...ἀνεβαίνειε στὺς οὐρανοῦς. Κατάλαβε;

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

'Ενῶ περνοῦσα σὸ δρόμο, ἀκούσα τυχαίως τὴν κυρία Σαρρολαί νά λῆσ σὲ μιά γειτονιάσᾶς:

—Τὴν ἔκλεισα μέσα καί δέν θά τὴν ἀφήσω νά ξενασθῆ ἔξω.

—Εἶσαι πολὺ αὐστηρὴ, τῆς εἶπε ἡ γειτονιάσᾶς.

—Καθόλου, κυρία μου. Βρίσκω μόνον πῶς εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκόμα γιὰ νά κἀν τέτοιες τρέλλες. Σχεδὸν κάθε μέρα ὁ Σαρρολά, ὁ ἀντικρινὸς μάγκας, γυροφέρνει ἐδῶ κοντὰ καί μόλις γυρίσω τίς πλάτες μου, τρυπώνει γρήγορα σὸ σπῆτι μου γιὰ τὴ μικρὴ φυσικά. Χθές ὅταν τοῦς ἔπιασα πάλι τοῦς δύο μαζί, σὲ κείνον ἔδειξε τὴν πόρτα καί τῆς μικρῆς τῆς εἶπα:

—'Πρόσεξε, κακομοῖρα, μὴν τὸ ξανακάνῃς αὐτὸ γιὰτί θά σοῦ δείξω ἐγὼ!

...Τώρα κάθεται κλεισμένη μέσα. Θέλει νά θγῆ ἔξω, ζητάει νά μὲ συγκινήσῃ, ἀλλά αὐτὸ τὸ χατήρι δέν θά τῆς γίνῃ, σὲ θεοβλαῖωνα. 'Όταν περνῶ ἀπὸ κοντὰ τῆς, μὺ ρίχνει ἕνα ἀγριοθλέμμα καί θέλει νά ριχτῆ νά μὺ θυάλλῃ τὰ μάτια, ὅταν τῆς λέω ὀρθὰ-κοφτὰ: —'Όχι, δεσποίνε, δέν θά πᾶς ἔξω ἀπὸ δῶ! Μά νά σοῦ πῶ: 'Αν τίς κακομάθῃς αὐτέες τίς σουρλουλοῦδες, θάγῃς κακὰ ξεμπερδέματα. Ξεπορτίζου, περνοῦσα ὅλη τὴ νύχτα ἔξω καί γυρίζου, ὁ Θεὸς ξέρει σὲ τί χάλια, χωρὶς νά λογαριάζουσε καί τὸ ζῶλο πού τρῶν πολλές φορές. 'Εγὼ τὴν ἔχω γαιδεμένη τὴ δικὴ μου, ἀλλά ὅσο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δέν τῆς γαρῖζω κάστανα...

—Συγγνώμη, κυρία Σαρρολαί, τῆς εἶπα πλησιάζοντας, μιλᾶτε γιὰ τὴν κόρη σας;

—'Όχι, κύριε, μὺ ἀπάντησε, μιλῶ γιὰ τὴ σκόλα μου!...

'Υστερα ἀπὸ μιά ἑβδομάδα, ἐνῶ περνοῦσα σὸ δρόμο ἀκούσα τυχαίως πάλι τὴν κυρία Σαρρολαί νά λῆσ σὲ μιά γειτονιάσᾶς:

—'Εγίνε ἀφαντὴ ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ρῶτησα ὁλοτὸν κόσμο μήπως τὴν εἶδαν κί' οἱ μοῦ ἀποκριθῆκαν: «'Επρεπε νά τῆς περάσῃς ἀλυσιδα σὸ λαϊμό!» Τὴν εἶχα ξεγραμῆει πιά, ὅταν γτές θλέπω στὴν πόρτα μου ποιά νομίζει;

—Αὐτὴ τὴν ἴδια, δέν εἶνε ἔτσι;

—'Ακριβῶς. Εἶχε τ' αὐτὰ τῆς κατεβασμένα. Πάιρνω κί' ἐγὼ τὸ σκουπόξυλο σὸ χέρι καί τῆς φωνάζω:

—'Α! παληοθρῶμα!... 'Α, ἀλαιάρα!... 'Α, κτήνος!... Σῦρε τώρα νά κοπροσκυλιάσῃς.

...Καί τὴν ἀρχίζω πὺ λῆσ μὲ τὸ σκουπόξυλο ὥσπου μὲ πόνεσαν τὰ γέγρια μου. Πηδούσε ὡς ἐκεῖ ψηλά κί' οὐρλιαζε, ὅλη τὴν ὥρα πού τὴν ἔβερνα. Τώρα κοιμάται στὴν ἀκρὴ τῆς κουζίνας. Πιστεύω ὅτι αὐτὸ τὸ μάθημα θά τὸ θυμάται σ' ὅλη τῆς τὴν ζωῆ.

—Συγγνώμη, κυρία Σαρρολαί, τῆς εἶπα πλησιάζοντας πάλι, μιλᾶτε γιὰ τὴ σκόλα! σας;

—'Όχι, κύριε, μὺ ἀπάντησε ἡ κ. Σαρρολαί, μιλῶ γιὰ τὴν κόρη μου!...

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Ἡ Μαρί Γκλόρι

—'Όχι, κύριε, μὺ ἀπάντησε ἡ κ. Σαρρολαί, μιλῶ γιὰ τὴν κόρη μου!...

Ναί, ἀρχισα νά καταλαβαίνω.

'Ο καλὸς μου Λετράνζ ἦταν τρελλός!

Τὸν κῦττασε τώρα μὲ τρόμο καί κατὰπληξι. Μά αὐτοῦ δέν τὸ καγῶταν καρὰ γιὰ τίς ἔκκεμει ποῦκανα εἰς ἄθρος του.

Μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰ ὁ καλὸςκαρδὸς φίλος μου, συνέχισε:

—Λοιπὸν, Μαρί, δῶσε προσοχή! Μὲ τὸ συμβόλαιο αὐτὸ ἀνεβαίνειε στὺς οὐρανοῦς, γίνεσαι ἀστήρ!

—'Αστήρ!... 'Αστήρ!...

—'Αρχισα νά καταλαβαίνω, μά δέν τολμοῦσα καί νά πιστέψω σὲ μιά τόσο μεγάλη εὐτυχία. Καί μόνον ὅταν ὁ Λετράνζ μὺ θάλε τὸ συμβόλαιο κάτω ἀπὸ τὴ μύτη καί τὸ διάσασα, μόνον τότε κατάλαβα τί εἶχε πετύχει πρὸς χάριν μου ὁ καλὸς μου φίλος καί λίγο ἔλειψε νά λιποθυμῶ ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ εὐτυχία...

'Ετοι ἔγίνα ἀστήρ, ἀγαπητοί μου φίλοι. ἔτσι κατέκτησα τὸν κινηματογράφο.